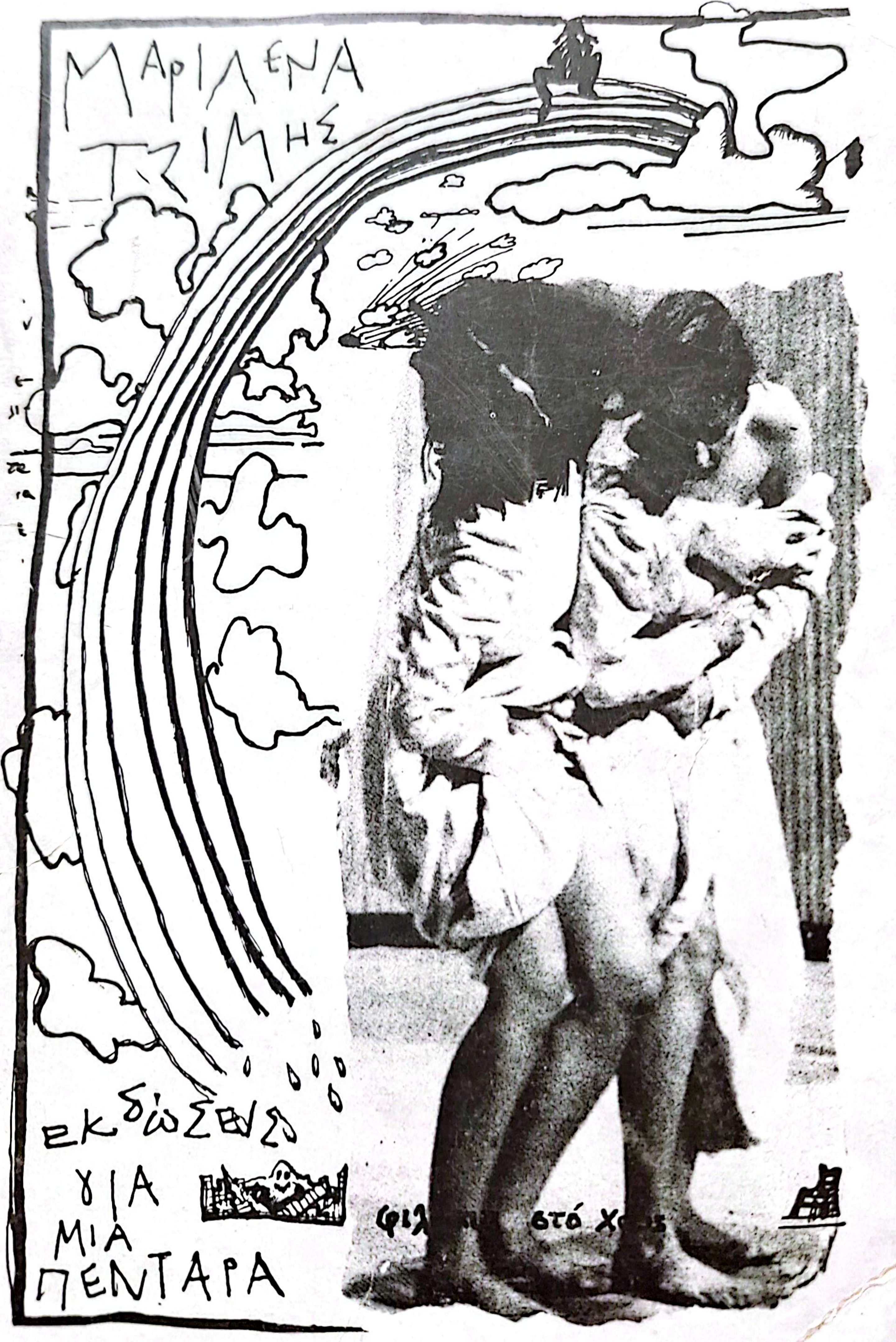

ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΤΣΙΜΗΣ
στό
εκδώσεις
για
μια
ΠΕΝΤΑΡΑ

"ΤΟ ΠΡΩΙ")
(ΚΑΛΛΙΘΕΑ)
ΣΟΥΠΕΡ-ΣΠΕΣΙΑ
ΓΟΥΕΣΤΕΡ
ΚΡΕΜΑΣΤΕ
ΨΗΛΑ
σ' τη ταινία "ΜΠΕΝ ΣΤΕΑ
ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ·Τ
ΓΟΥΝΤ · ΗΣΤ
"REX FILM

Δημήτρης Ευθυμίου
Μαριλενα Σταμάτη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ για ΜΙΑ ΠΕΝΤΑΡΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ

Κυριακη, με τα λαμπιονια πανω απ᾽ την πλατεια
Το νεοκλασικο διωροφο
Το νεοκλασσικο διωροφο μπροστα στην εκκλησια—πρωην τζαμι
Απ᾽ τ᾽ ανοιχτο παραθυρο η κορη μ᾽ ασπρα
φωναζει τον Περικλη
Ο Περικλης με τη φανελλα, κουρεμα εν χρω
Κι ακουγεται το ραδιοφωνο
Κυριακη, με τη λιακαδα,
η σημαια στην πλατεια
Στο καφενειο ο κυριος Κυρος να διαβαζει την Πρωϊα
σε τσιγκινο τραπεζι
Η ησυχια των πουλιων
Μια Κυριακη θαρθω
και παλι λευτερος και αληθινος μονος
σαν πρωτα
Φρεσκοπλυμενο φαντασμα
παλια βηματα να θυμηθω στις καινουριες λακκουβες
Κι ισως
ν᾽ αρχισω παλι απ᾽ την αρχη.

Η ΤΑΡΑΤΣΑ

Απ΄ την ταρατσα γινονται χωραφια τ΄ αλλα σπιτια
Ο ουρανος απλωνει σα μελανη μαυρη

Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ

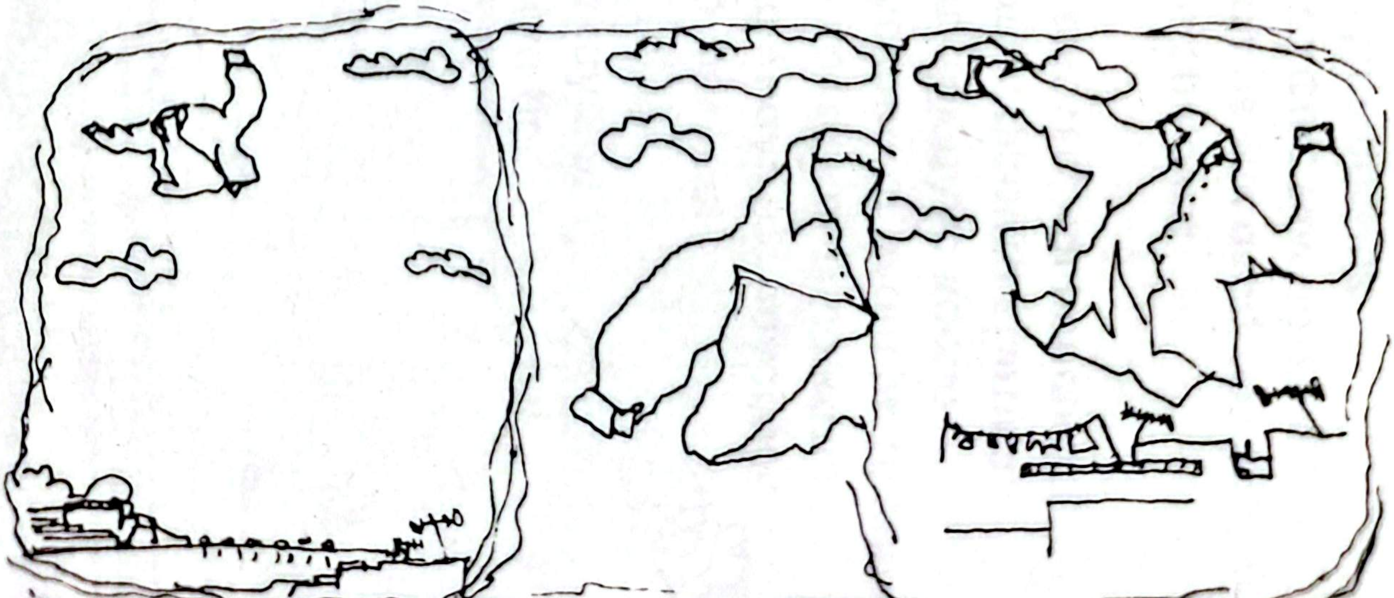
Ο ουρανος ειναι απλωμενος να στεγνωσει
Στις διασταυρωσεις σκοινιων και καλωδιων
Χρωματα κομματια υφασμα

ΤΟ ΠΟΥΚΑΜΙΣΟ

Ο ποιητης ειναι αδειο πουκαμισο
που πηρε ο αερας ασπρο,
διχως σωμα και το κουβαλαει
απανω μας
Κι ολο λεμε. ΤΩΡΑ πεφτει

ΘΑ ΒΡΩ
ΓΗ

Ασπρο πουκαμισο μια μερα θα
πεσω. Εκει που φωτα και οι
ανθρωποι. Θαμαι η θαλασσα μετα
τη στεγνια της τοσης γης και γυρω
γυρω φωτα σα μεγαλο φερμουαρ.

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Α, ελα
στις νυχτες του βουνου
που φερνει τον αερα παγωμενο
εκει τ᾿ αποκαλοκαιρο
Οταν κοιτας απανω να σε παιρνουν
τ᾿ αστρα ο γαλαξιας
και τα θυμαρια.
Τα χναρια του ηλιου ακομα
στη δυση
Κεραμιδια, βαριες κουβερτες
ο γειτονας με το φακο
Τη νυχτα υστερα
παλιες ιστοριες
τα ζεστα κορμια μας
και ναναι αποκαλυψη
πιο περα απ᾿ τα
μεσανυχτα το φεγγαρι
Δειχνοντας το γυαλι της θαλασσας
ξαφνου τοσο κοντα και τοσο κατω
πανω της παλευουν τα πλοια με τη νυστα
φερνοντας απ᾿ τον αλλο κοσμο
μπρουτζο, ασημι, φρουτα εξωτικα,
πολυχρωμες εικονες, και μουσικες
Απο μακρυα.
Ολο το βραδυ οριζοντα
ζωγραφιζε εσυ με την ακρη των δαχτυλων
του βουνου, το φως των αστεριων
Το πρωϊ οταν ξυπνησουμε
να τα βρουμε.

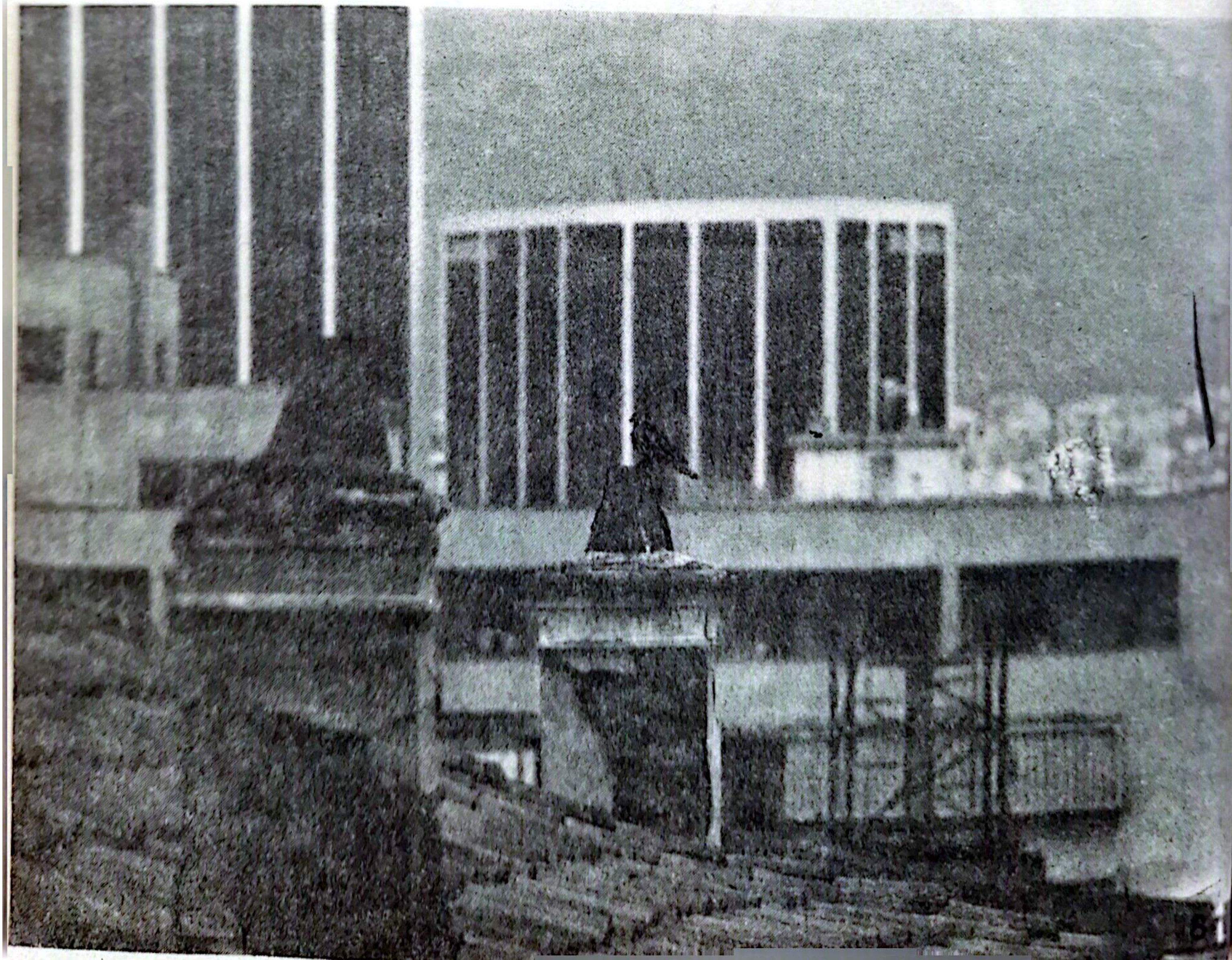
Το κοριτσακι εβγαλε το καπελλο του
τα δοντια του
και χερια που αγκαλιαζαν
- μα κατι ματια -
τη μανα του
ψιλη λιγνη που απο πισω αντρας
μα τα χερια
ο λαιμος και το χτενισμα
δεν ειναι
Ελεγα αφαιρετικα γραφοντας
γεμισε παντελονια ο κοσμος
και φαινονται παραθυρα και μπλουζες
πλουμιστες
Το καλοκαιρι μου ουτε ενας μηνας.

Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΒΑΤΖΑ, Ο ΟΡΓΑΣΜΟΣ, ΚΙ ΕΝΑΣ ΑΝΑΠΟΦΑΣΙΣΤΟΣ ΜΕΤΑΠΡΑΤΗΣ.

Εχουν και οι μεγαλες πολεις ουρανο
μονο πουναι ψηλα
παντα δεν τον βλεπεις
κι επιζωντας τη μοναξια σου

Ετσι πουναι μεγαλα ολα
πρεπει ν᾽ αλλαξεις τη θεση σου
για να τα προλαβεις
κ᾽ υστερα λες το φεγγαρι
που μολις βγηκε απ᾽ τον Υμηττο

Τη νυχτα κανεις δε μιλαει
Προσπαθωντας να επιτυχει τη διαστολη του
Ανιδιοτελης πραγματικοτητα
Η ζωη τιμημα της υπαρξης, διεγερτικο
και συναισθημα παιρνεις
Ας διευρυνουμε τη σκεψη...
Ηταν ενα Μαμουθ στον παγο
κι ενας πρωτογονος
καποιος πεταξε τα πορτοκαλια στο ποταμι
Α σιχτιρ! φωναξε ο Θεος απο πανω
και αφαιρεσε
τη βιζα της Παραδεισος
Αληθεια
η αθωοτητα μας ειν᾽ το μονο μας στοιχειο
Προβολη πρωτη
προβολη τελευταια
Μεσα απ᾽ το στενο παραθυρο
καποιος εκανε αστεια.

ΤΡΙΑ ΦΕΓΓΑΡΙΑ
ΣΕΛΗΝΗ 15 ΗΜΕΡΩΝ

Για χτες ολα τα σκυλια
ουρλιαζαν
περιμενοντας το φεγγαρι
κι ενας κυριος με το μαχαιρι
τοκοψε κομματια
ετοιμασε βραδινο φαΐ
ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ
Για σημερα το ανθισμενο παραθυρο
στο τζαμι κολλημενο το φεγγαρι
Στα καγκελα
Ετσι καιρο που εχω να σε δω
κοντευω και εμενα να ξεχασω
ΣΕΛΗΝΗ 17 ΗΜΕΡΩΝ
Το φεγγαρι θα ξεφουσκωσει κι αλλο
Εμεις θα σωπασουμε. Μια
νεα γυναικα κανει ερωτα στην ταρατσα μας
κ᾽ ειναι ευκολο
λιγο ν᾽ απλωσει το φεγγαρι θα το παρει
Ολοι μας ταξιδευουμε
Τα σπιτια, το βουνο, κολωνες, τα μικρα ζωα τα χρωματα
με τον αερα
ταξιδευουμε και δεν το καταλαβαμε
καμμια φορα
γυρναμε πανω το κεφαλι
ουτε που ξερουμε

γιατι και κατα που σκαμπανεβαζουμε
κρυβουμε το κεφαλι με μαξιλαρια, κλαιμε
καμμια φορα
Αναλωνομαστε τοτε σε αμυδρες
απειρες σταγονιτσες
αυτες πλεουν στην ατμοσφαιρα
Οπου εισαι θελω
να σε μουσκευουν ως το κοκκαλο.

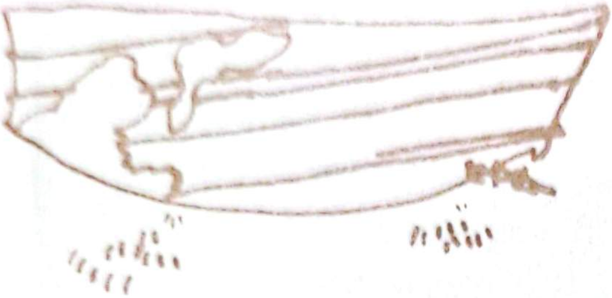
Το νησι

Το νησι τον χειμωνα μενει ακατοικητο
μονο εκδρομεις το επισκεπτονται ή κρουαζιεροπλοια
Το νησι τον χειμωνα βαλτωνει απλωνει τις φτερουγες του στη θαλασσα
μα φυκια και τροχαλιες βρισκονται κατω απο το εδαφος
κ᾽ οταν φυσανε οι αγερηδες ο ουρανος γινεται μπλαβης
και βγαζει τρυπες
και στις αμμουδιες δεν υπαρχουν πια κορμια μονο
σβησμενα πατηματα που ψαχνουν τα ορατα σανδαλια των
το ταιρι τους στην αλλη ηπειρο
Το βραδυ μουσικες και καρπουζια μετουσιωνονται
ή βραχοι και αγριαδα μετουσιωνονται
Ακατοικητα· παιρνουν ψηλα τους βραχους πετανε μπαλα στον ουρανο
φερνουν τις σκηνες και τα ζωα
φερνουν τις φωτιες
και τα ομορφα αγορια
Ακατοικητα
Το βραδυ μολις αφου δυσει ο ηλιος
κι ολα φαινονται ιδια κι ασφαλως ξεχασμενα
τοτε αρχιζει η μετουσιωση

ΤΟ ΨΥΧΕΔΕΛΙΚΟ ΧΩΡΑΦΙ

Το ψυχεδελικο χωραφι απλωνει περα
Με τα σταχυα ξανθο στο χορο του ανεμου. Το κυμα
τελειωνει σε καποιο γκρεμο. Σκουρα θαλασσα απο κει, παγωμενη
ατελειωτη.
Το ψυχεδελικο χωραφι απλωνει περα, παντα ξανθο
κι επανω ο ουρανος του τρελου ζωγραφου μεταλλινος
τα φυτα συννεφα που φυσανε γραμμες στο κυμα
η καταιγιδα ερχεται ολο ηλεκτρισμο,
Το ψυχεδελικο χωραφι απλωνει, και μεις διαχυομαστε
απανω. Ο ηχος της ελευθεριας και ντενεκεδες που λαμπουν
ο ηχος των ερωτων κι ουτε συνορα
τα πεσμενα συρματα που σκουριαζουν στη γη
Τα πουλια ειν᾿ απο περα, απο το ψυχεδελικο χωραφι
Εκει ειν᾿ το χωριο οι λοφοι και το δασος
κι αναμεσα στην ομιχλη αλλα που ακομα
δεν ειδα.
Οπως πλησιαζεις απο ψηλα κι η σκια σου
τρεχει στο εδαφος, αυτο
παιρνει περιμετρικα και στριφογυριζει γυρω απο
ενα κεντρο που απομακρυνεται απο σενα
μια διασταυρωση που διανυεται συγχρονως
κι απ᾿ τα δυο κλαδια της.
Στο χερι ενας σβωλος λασπης, γονιμη
η οσμη της γης οπου σκιζει το σκηνικο
εξαφνα παρουσιαζονται φοινικες με αμμουδιες
απ᾿ αυτες που λαμπουν ή μπαλωματα ουρανου
και χανονται μετα.
Αλλα απ᾿ την οχθη του οριζοντα ειναι μια ορχηστρα
με τα πνευστα, και τα χαλκινα οργανα και στις
αντανακλασεις στις μικρες λιμνες και κρουστα.
Παμε...

Μ᾽ αυτη θα μας δωθει παλι να χτισουμε
το θανατο
και τη ζωη,
την ευτυχια τη δυστυχια τη μουσικη μας τη γεωργια
την αδελφοσυνη, ναι
και τον νεο παλι ανθρωπο
Στο διαφανο συννεφο και το ριζωμενο ονειρο
(Για δες που το βραδυ μαζευονται
τ᾽ αστερια ολο και πιο πολυ πανω απ᾽ τη φωτια μας).

εκεινη η αμφιβολια κινηση να μη
στεκει σ΄ενα ρολο σα συνειδηση
του καθε τι,
στ΄ανθρωπακια τον ουρανο που κα-
τι ωρες
στον ουρανο που
περισσευει τοΰ τσιμέντου χανταкι,
γεμιζει γραμματα και γεμιζει
γραμματα σα ν΄αναγγελει προβο
λη παιζει τα χρωματά του-φθι-
νοπωρινα σαν οργασμος θεου κι
υστερα ριχνει αυλαια μ΄αστεια .

Εισαι down. Τοσο που τρυπησες τη γη
περασες σον αντιποδα και χτυπησες
Ουρανο.Ειναι τελικα κατστασις κυκλικη,
σε περιβαλλει κ΄εσυ τεθλασμενη
γραμμη απλά τον τρακαρεις ποΰ

Απ΄ τη ξεφτιλΑ σου
αντλεις την ομορφια σου

Και ποΰ,και δεν το ξερεις
Στον πατο της ξεφτιλας
βρισκεται η αρχετυπη ομο-

φια που την..
κι αποκει αντλεις αντιθεση

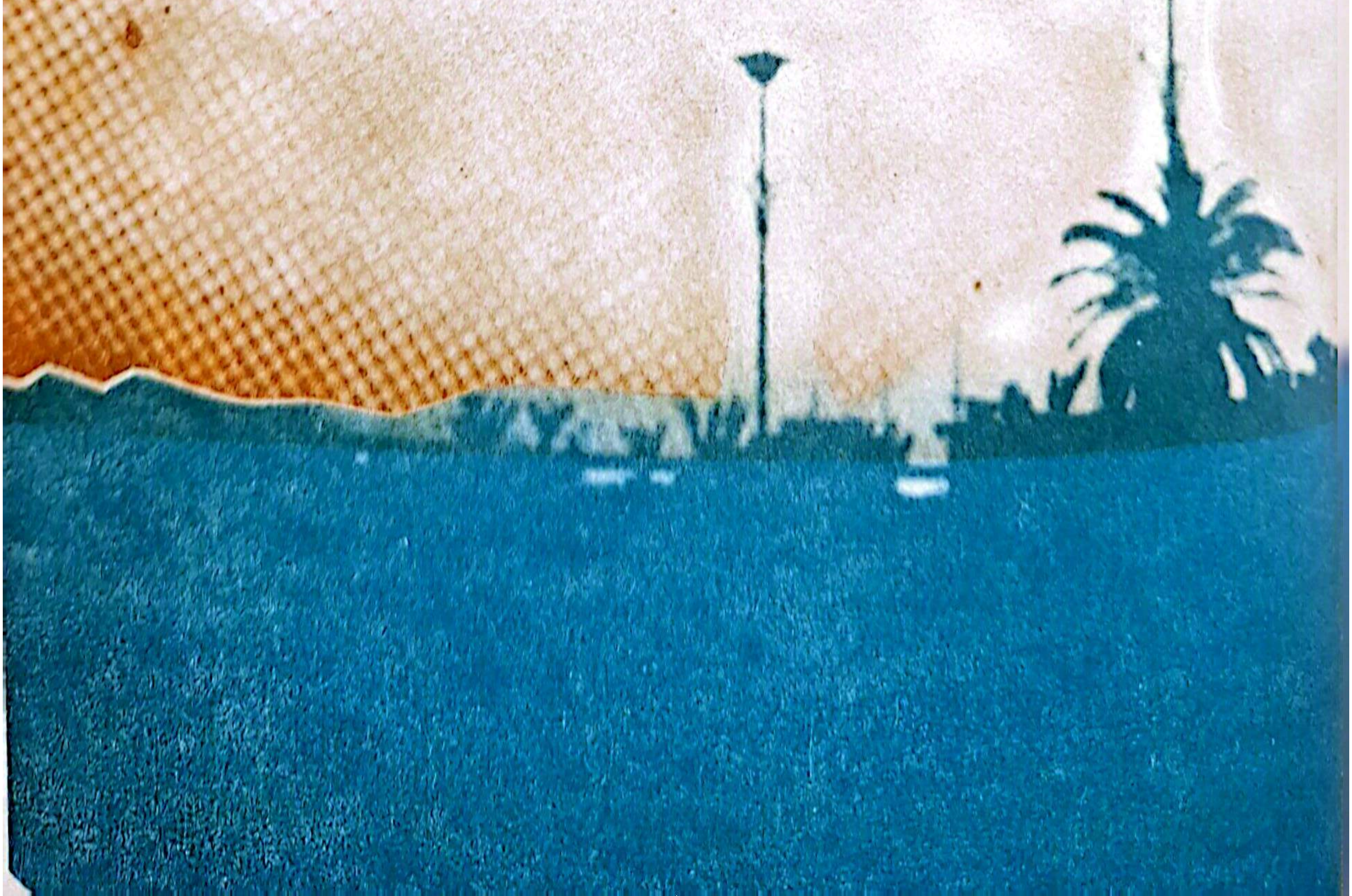
ΤΟ ΨΗΛΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Να εχεις ενα παραθυρο
σε ψηλο νεοκλασσικο ξενοδοχειο
Και εξω να ειναι σταθμος, λιμανι, τραινα
να φορτωνει ολη μερα τη λιακαδα του
και να τη στελνει εκει που
ανοιγει οριζοντας
Ναχεις και μια θαλασσα καθρεφτη
να παιρνει το σουρουπο
χρυσαφιά και τη σιλουετα σου
και να την ταξιδευει

Ναχεις και το βραδυ που
γυρνας στην καμαρα,
ενα κρεββατι απ᾽αυτα, παλιο,
που τριζουν σκυβοντας απο
πανω μ᾽ονειρα
και παλια μπατζουρια να
κλεινουν βραδυ με τη λαμπα σου
στις χαραμαδες
Το βραδυ ταξιδευουμε
Ολοι και συ μαζι και πας,
και το ψηλο παραθυρο.

Ειναι αληθεια οτι ο τοπος μας ανειρευεται
πιανεται απο τις κλαρες φυλλωσιες τις συκιες
κι απ' τα γαλαζια ματια σου. Γινεται
ενα με τον ουρανο, μπλε ζωντανο
και ολοι εμεις τα γαλαζια κει ματια σου
Ενα αεροπλανο που πεταει απονα σ' αλλο
σπιτι το διαστημα ειναι ουρανος
Ειναι σουρουπο ειναι αληθεια οτι ανυψωνο-
μαστε Πλεοντας στις ατελειωτες λακκουβες
του διαστηματος Τα ματια σου δε σουρου-
πωνουν
Μετα τη βροχη
Ολοι πλεουμε και τα νερα του διαστηματος
μας λικνιζουν. Φευγουμε με ταχυτητα και
απ' αυτο τα υψος Μας ανυψωνει ο ουρανος
και μ' ολο το μπλε της γης
Μ' ολες τις ροδιες του χρονου πανω μας
Περιμενοντας το χαμογελο της Ανατολης
σα μελισσες το μελι.

Στην πιο ψηλη κορφη

Στην πιο ψηλη κορφη του ορους
δεν πιανει αραχνες
Στην πιο ψηλη κορφη του ορους
χανεται καποτε ο ηλιος
Κι η γη απαντα με κρυον αγερα
Και τα συννεφα. Νησια τ' ουρανου
Τρεχουν να κρυφτουν πισω απ' την πολη
Μεσα τους τρεχουν να κρυφτουν οι γυναικες.
Μεσα τους τρεχουν να κρυφτουν οι αντρες
Μεσα τους τρεχουν να κρυφτουν ....

Βαλθηκε το φεγγαρι να μας ξαναλεει τις παλιες του ιστοριες.
Το πρωϊ.
κανεις δε θυμαται

Οχι κυριοι. Αυτη δεν ειναι ποιηση
Δεν ειναι
μουσικη απαλη
χερια λεπτα
ποιοτητα ζωης
φιλολογικο μνημοσυνο
ακουει η γκομενα και πεφτει
ΚΥΡΙΟΙ
Δεν ειναι ψοφιο πουλι/ποιηση οπως εσεις τη θελατε
Ειναι επαναφορα
στο γκριζο
ο αερας που φυσαγε χτες
Επιστροφη
της παιδικης ηλικιας
του χαμενου καιρου
της μοναξιας
Εκδικηση απ' τ' ονειρο
Ενω μαζευουμε τα κομματια μας
Θαλεγα το τρελο - χρυσα και μπλε φτερα - παραξενο πουλι
που μπλεκεται στα ποδια σας
σας κρωζει και σας τσιμπα.
ΚΥΡΙΟΙ
Δεν εχω τιποτα

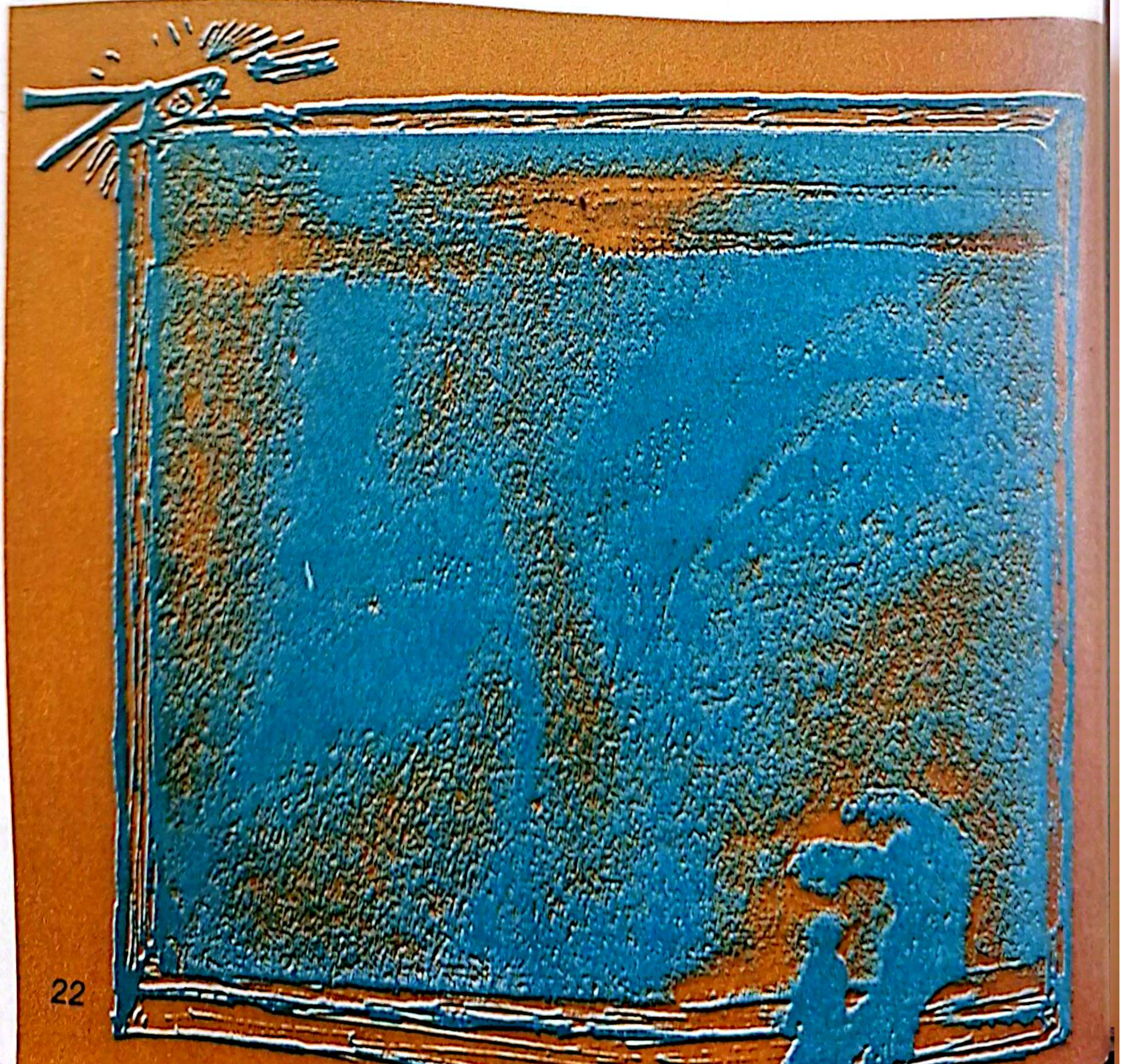
Παρασιτα

Κι αυτο το τιποτα
δεν ξερω καν
αν κατεχω
Κυριοι, αυτο δεν ειναι ποιηση
δεν ξερω αν ειναι γκριζο συννεφο
η εκρηξη κρατηρα
Η αποδοκιμασια μου κ᾽ η αποφαση
"θα μας περασει"

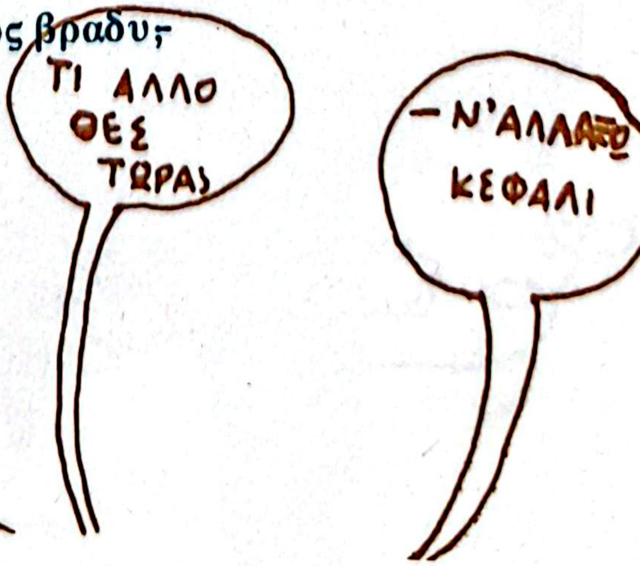
Μια βια σιγοβραζοντας στον αστεροεντα
μια ειρηνη πισω απ᾽ τον εγγυς οριζοντα
Μια [illegible] αστοχησε, τωρα βυθομετρει τη θαλασσα μας

Ειναι
ο καμικαζι
πυρπολημενος νεος, ενω επιτιθεται

Για να κοιμηθω πρεπει να φαω
Το φεγγαρι μ' ολα του τα μπλε
Κι ακομα τα φωτα του δρομου
τα φυλλωματα και την ερημια των ντουβαριων
Ενα παιχνιδι ξενο κι ομως
πρεπει νά το τραβηξουμε ως το τελος
Για να κοιμηθω πρεπει να φαω
ολους τους δρομους της περιοχης,
καθενας με τις σκεψεις του
κ' ισως μετα ξαναβρω
τη γυναικα με το παιδικο στηθος
να κρυφτουμε παλι πισω απο
αιθουσες που μιλαν οι γεροι.

Ξυπνησα ενα πρωϊ -ή ηταν βραδυ;- μ᾽ ενα γυναικειο
κορμι στην πλατη μου
Κορμι, γυναικειο και γυμνο -αμμαν
τα χερια του μπλεγμενα στον λαιμο μου
Που να βρω ωρα να σκεφτω
Ηταν αργα κι αυτη η μερα ειχε κι ομιχλη
Ντυθηκα, βγηκα στο δρομο κι αυτη
στην πλατη μου ακομα
Ειχε δεν ειχε ανοιξει τα ματια της
δεν ελεγε να πεσει
Αντε να χαιρετησω τους γνωστους
αντε μετα η δουλεια
και πως να την ξεφορτωθω
Βρεθηκα ενα πρωϊ -ή αρα νανταν βραδυ;
μ᾽ ενα γυναικειο κορμι στην πλατη μου
κι επρεπε μετα να τρεξω να προλαβω
Τον ηλιο πρι να πεσει, κ᾽ υστερα φαϊ
κι αλλα πολλα
Μα θα επιληφθω του θεματος
Δηλαδη...και τωρα που μιλαω
βλεπω στην πλατη μου που ειναι γαντζωμενο
Ηλιε και θαλασσα γαλαζα
κ᾽ εσεις τεμπεληδες, καλοι θεοι,
βαλτε ενα χερι.
Ξυπνησα ενα πρωϊ -ή μηπως βραδυ;-
κ᾽ ενα αντρωπο εμεινε
στη πλατη μου. Στο στομα
τα μαλλια του.
και
κουβαλαω
Ακομα.

Οχι, δεν ειν' ο ερωτας
Δεν ειν' η ηδονη
Ουτε αυτη η λαμψη μες στα ματια σου
Ο ουρανος γαλαζιος
Κι ουτε καποιο αγγιγμα της μουσικης
Δεν ειναι οι μεγαλοι κι ενδοξοι μυθοι
που νεκροι, κ' εμεις
κουβαλαμε.
Ρεματιες, δαση αρχαια
Δεν ειναι μια στιγμη πριν το δειλι
που νοιωθεις εξυπνος
Δεν ειναι
ουτε η φωνη σου
Οι προθεσεις μενουν προθεσεις
Δεν εισαι τελος παντων
μητε εσυ
Ενα παιδι κατω απ' τις φυλλωσιες πηγαινες
με το ποδηλατο
Και για λιγο
παιζει τη φυσαρμονικα
Ετσι, αμολητη
Πριν τον ηλιο και την ραχη της θαλασσας
Πριν το βαθυ μαυρο ορυγμα
Πριν και τη στροφη.
Υπαρχουμε

Ξερεις χανω το στυλ και μια φωνη στριγγια να βγαινει
ειμαι εγω στο θρανιο που εγραφα το ονομα μου
στα λογια τους ολα διαπερατα στο σκουρο μπλε
πλεξουδες
και μια αρνηση
οχι γιατι ηξερα ν᾽ αρνουμαι
αλλα γιατι τα παντα βρωμαγαν παραδοχη
γιατι τα ποδια στα θρανια φαινοντουσαν οπως ειναι
δηλαδη διπλά
με καλτσες ως το γονατο
και τα παπουτσια μελιτζανια και καροτι
ενω το καλοκαιρι ειχα στην αισθηση
το μεσημερι
τις μουσικες απο τα κασετοφωνα
τα παρτυ
ευθυς πως επεφτε ο ηλιος
(το καλοκαιρι το κραταγα στη μνημη μου)

Τον σκοτωσε απαλα-απαλα
κ΄ υστερα αφησε να σκεπαστει
με ψιλη αμμο
Μετα, κι ωσπου να βασιλεψει
καλουσε τα κυμματα.
Ηταν πια, οταν τον ειχαν σκεπασει,
νυχτα
Προσπερασε
—"συγγνωμη"—
ανοιξε την πορτα
και την πηρε ο αερας.

Θα μπορουσες νασουν πολυ πιο ομορφη
ο τροπος που κουναγες τα χερια τα μαλλια σου
Θα και ποσο προσπαθησα να σε πετυχω
σε χωρους με λιγο φωτισμο στο μαρμαρο
στο σχημα που κατεβαινει κατακορυφα
ενα πουλι — αιχμη βουνου που πεφτει
                    ιπταται και διαστελλεται
θα και οταν σε πετυχω
            μα το ξερω
ετσι να μιλας και ξετυλιγεις
            σε οτι σπανια αναφερεις
            που τα ζεις χωρις να ξερεις
            και ξανα
                και ξανα
                βαλε
απ' τη μερια της πολης, απο σπιτια και φαναρια
μια μερια κι ανοιχτο παραθυρο πεφτοντας σα
σωμα ουρανιο απο μακρυα και συ σχημα στο φως
και εχω τα χιλιομετρα εκτοξευω,
                α κι οταν σε πετυχω

Μαρω πουχεις τη φουστανα
να ροβολαει στον ανεμο
μετρησες τα σταχυα ενα περα ολα
απ᾽ το κεφαλι σου μουριξες
σκοινια ν᾽ ανεβω
και χανωμουν στη ματια σου
η θαλασσα ανοιχτη
Το λαιμο μαρμαρινο
σε αγαλμα κεφαλιου εφηβικου
Μαρω ειμαστε στο πελαγο
με την κοκκινη φουστανα σου
να φουσκωνει
σαν τυλιγμα καραμελιτσας
Μαρω σου εφιστω την προσοχη
θα συμβουν ανακατατaξεις
θα πηαινει θα φερει ο ασυμπαντος
τα πανω κατω
θα κυλισω απανω μ᾽ αστρα
θα επελθουν τα νησια
θαναι πανια
φτερουγες κι ολη ζηση μ᾽ ενα μοναχα βρακι για ρουχο
Κι οπως ειναι επομενο να καταλαβεις Μαρω μου
μεθ᾽ ολ᾽ αυτα
ιπταμεθα
και φουσκωνουμε επανω στον αερα
κατω μας
οποια χωρα θες αγριολουλουδα
φουσκιτσες και υποσχεσεις
και μυστικο στη τσεπη.

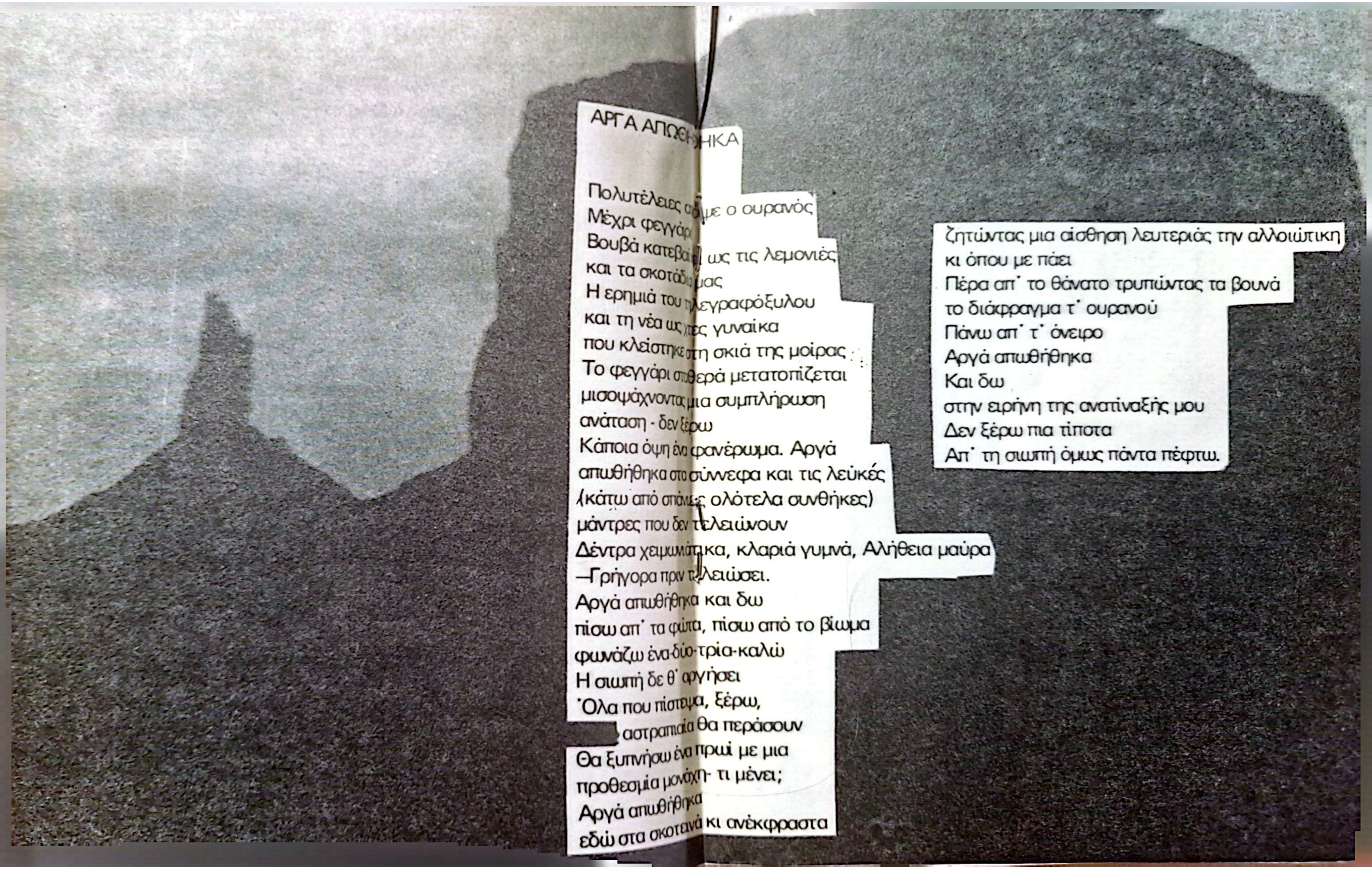
Εν τη παρουσια σου
σκυβω και πεταω το γαλαζιο αχνο
το φως σε σταγονες
τον αφρο
Εν τη παρουσια σου
οψαμενη την αβυσσο
τα τερατα
τους λοφους
αυγα που εκκολαπτονται
(να) εκκολαπτονται
τις τεντες που σημερα πουλησαμε
στις ροδες πανω κουρελουδες
οι βενζινες
να βαζουμε στη μηχανη να φευγουμε
οι γυφτοι
ειδη προικος και συναφη

Εν τη παρουσια σου
ο τοπος σαν σκιαζει μικραινανε τα γραμματα
βαδιζω στα χιλιομετρα
ο κοσμος στις 9΄ χειμωνας
Εν τω... εν τη...
Εν ετσι
σ΄ αγαπω

ΕΠΑΝΑΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ

Ενα τηλεφωνο που χτυπαει
στο αλλο σπιτι μπορει να ειναι
μια λαστιχαρα αυτοκινητου
ως εκει
που κυλαει απο τ᾽ ακουστικο στις κατηφοριές
κι αντε να την πιασεις
Η φωνη της καλης μας που εκανε
λαθος στον αριθμο
και τι κριμα!
χασαμε ετσι μια ευκαιρια
να τη γνωρισουμε
Μια προσκληση για πρωτη θεση - θεώρειο
στην επανασταση που αρχιζει
το μαυρο πουλι
το ασπρο πουλι του ερωτα
το ασπρο πουλι της απουσιας
το μαυρο πουλι του ερωτα, της απιστιας
και κρωζει γυρω μας δυνατα ”τι κριμα”
ή ”τι φαση”
ενα χερι που πεταει μια μπομπα
της ειρηνης
στο ξαφνιασμα
μ᾽ ενα διαβολικο χαμογελο —”χε-χε”
Ενα τηλεφωνο που χτυπαει στ᾽ αλλο σπιτι.
Ειναι ο χρονος που περνα
κι οπως μαζευτηκε
κοροϊδευει
ή χτυπαει
Ειναι αγαπη στη σωστη στιγμη
σωστο τοπο

Ειναι ο ξυλινος θανατος
η πετρινη λευτερια
Ή η σιωπη η μουσικη το γιασεμι
ωραια μυριζει τα συννεφα
Ενα τηλεφωνο που χτυπαει
στ᾽ αλλο σπιτι
Τελικα
Δεν ξερω τι να ειναι
γι αυτο με βλεπεις
γινομαι καπνος
φως στα φυλλα
κι ανεκφραστος διαβατης
φουγαρο
με κληματαρια
κομματι ηλιου
πακεταρισμενο
και σταλμενο πισω
για επανεπεξεργασια
Ισως ειναι η βουτια σου
χαμενα προσωπα μυνηματα
ανθος που ανθει υπο διωγμο
και ξενιτεια
και γι αυτο κυριαρχικα
σ᾽ ενα σακκι πισω απ᾽ τη ροδα του ποδηλατου
ποδηλατης της σιωπης
λοιπον.

ΑΡΓΑ ΑΠΩΘΗΘΗΚΑ

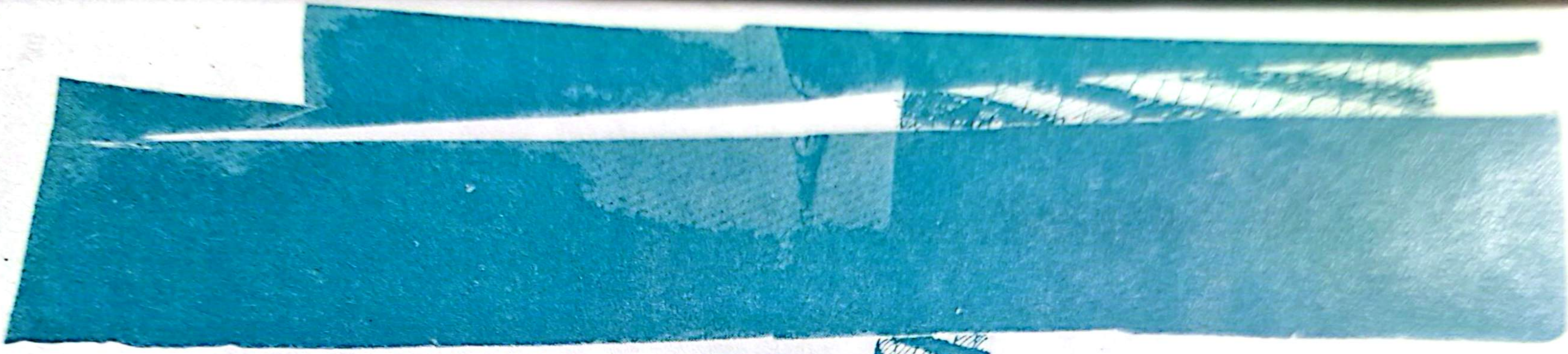
Πολυτέλειες σ[illegible]με ο ουρανός
Μέχρι φεγγάρ[illegible]
Βουβά κατεβα[illegible] ως τις λεμονιές
και τα σκοτάδια μας
Η ερημιά του τηλεγραφόξυλου
και τη νέα ως χτες γυναίκα
που κλείστηκε στη σκιά της μοίρας
Το φεγγάρι σταθερά μετατοπίζεται
μισοψάχνοντας μια συμπλήρωση
ανάταση - δεν ξέρω
Κάποια όψη ένα φανέρωμα. Αργά
απωθήθηκα στα σύννεφα και τις λεύκές
(κάτω από σπάνιες ολότελα συνθήκες)
μάντρες που δεν τελειώνουν
Δέντρα χειμωνιάτικα, κλαριά γυμνά, Αλήθεια μαύρα
—Γρήγορα πριν τελειώσει.
Αργά απωθήθηκα και δω
πίσω απ᾽ τα φώτα, πίσω από το βίωμα
φωνάζω ένα-δύο-τρία-καλώ
Η σιωπή δε θ᾽ αργήσει
Όλα που πίστεψα, ξέρω,
αστραπιαία θα περάσουν
Θα ξυπνήσω ένα πρωί με μια
προθεσμία μονάχη- τι μένει;
Αργά απωθήθηκα
εδώ στα σκοτεινά κι ανέκφραστα
ζητώντας μια αίσθηση λευτεριάς την αλλοιώτικη
κι όπου με πάει
Πέρα απ᾽ το θάνατο τρυπώντας τα βουνά
το διάφραγμα τ᾽ ουρανού
Πάνω απ᾽ τ᾽ όνειρο
Αργά απωθήθηκα
Και δω
στην ειρήνη της ανατίναξής μου
Δεν ξέρω πια τίποτα
Απ᾽ τη σιωπή όμως πάντα πέφτω.

Τρεχαμε μαζι τοτε συναντησαμε στο βαθος του πυργο. ειχε εκει
το χρονο. ειχε στη σημαια του βαλσαμωμενες τις λεξεις συριζε αναμι-
ζοντας. ειπε:

ΕΙΜΑΙ ΜΥΘΟΣ

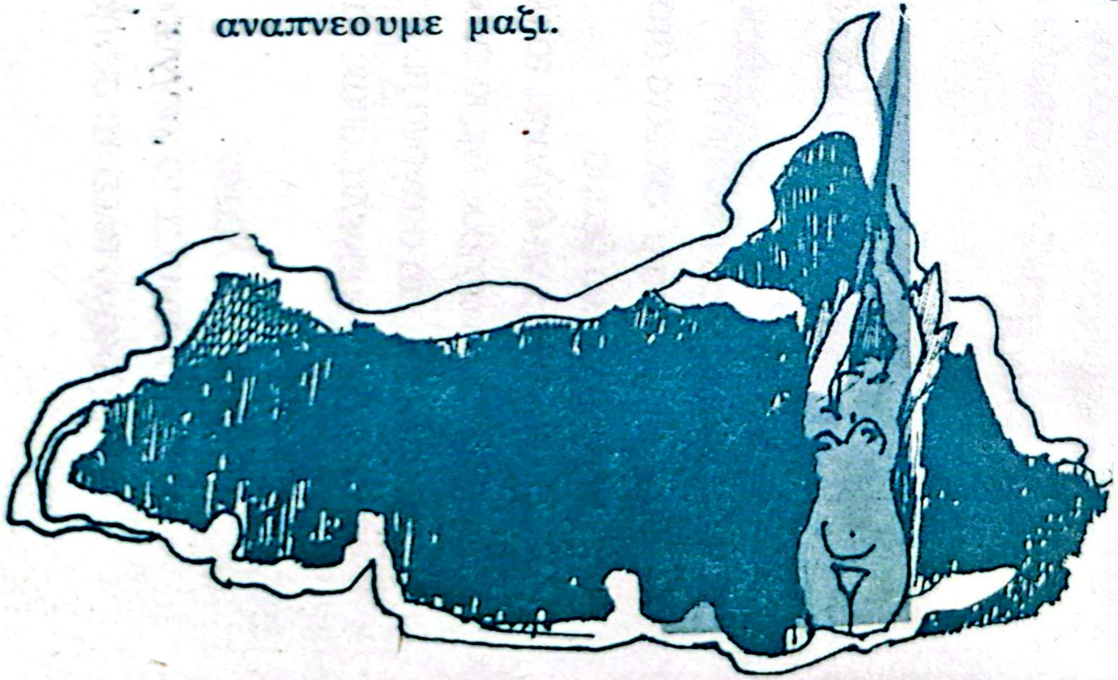
Ειμαι ενας ανθρωπος
Περιεργος και δυνατος
Μονος μου
πανω
στον πυργο
και τα γενια μου
μακρυα ως εκει, ασπρα
κεραυνοι ομιχλη
Φτιαχνω τους ανθρωπους
θελω να τους κανω ωραιους
παιρνω και τους δινω στεφανια ηλιο
[redacted]
και φευγουν
δε με ξερου'
Ειμαι ενας μαγος
να φτιαξω
και ομως ακομα
—δυσκολο
προσπαθω
στο κλειστο δωματιο μεσα
τον εαυτο μου

τα καταρτια οι ιστοι κολυμπαν
στον ουρανο
τα ψεμματα μου τα πιστευω
ελα να
αναπνεουμε μαζι.

Υπαρχω οσο και ανυπαρχτος
ειμαι
υποθεση μελλοντος
λλά γεμιζω τα διαστημα
βαραθρα και πηγαδια
ειμαι επιστροφη
ειμαι επισης
πλοκαμι ονειρο χαραυγη
απο κει που φευγουν τα ποδια μου
φυτρωνουν παλιοσιδερα και αναλουν
οπως μονταρονται μονα τους
η φθινοπωρινη ζωη
αναστροφη βροχη φευγει
για ουρανο
φυτρωνουν χειλη και ανθιζουν
πεταλα λουλουδιων
η αληθεια ειναι λαγαρη
ανεμιζουν τα γενια μου

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Γιαγκος Αηδονης ιπταται
Πιανει το μουστακι του και κανει κυκλους
γυρω απο τη γη
Η γυναικα του εκπληκτη
μενει να κοιτα μ' ανοικτο στομα
το απροσμενο θεαμα
Αλλα πρεπει να θηλασει το μωρο
Ανοιγει το στηθος της κι ενας λευκος καταρρακτης
ξεχυνεται, μια σταγονα πεφτει κατω και γινεται κυκλαμινο
Το μωρο χαμογελα, οπως τα μαλλια του αρχιζουν να
χρυσιζουν
Το σπιτι ειναι λευκο
και αιχμαλωτιζει το φεγγαρι
καθως εκεινο πλεει το συνηθισμενο του ταξιδι

στο Αιγαιο τ᾽ ουρανου
Τελικα κατορθωνει να ξεφυγει
αφηνοντας σκιες στα λιγα κεραμιδια
και στα πρασινα παραθυρα
κι ενα κομματι του στο καντηλι
Η ζωη ειναι απλη και καιγεται στη σομπα
Η γυναικα του σπιτιου εχει
κορακι μαλλια
ασπρα ποδια οταν σκυβει
ρουχισμο φτωχο, πλενεται αναμεσα σε βαρελια
τα σπουργιτια μοιραζουν τις ντανετελες της
Στα σκοταδια, μετρα, πισω απ᾽ τα κλειστα πατζουρια
τη βρισκει τ᾽ αγαλμα της
κατω απο υφαντα
ειναι αυτη, βρισκει τους κολπους της, τους λυγμους,
βυθους που κελαριζουν,
απεναντι απ᾽ την ντουλαπα με τον καθρεφτη,
χανεται.
Η σομπα απλωνει
θαμπωνει το τζαμι
Την αλλη μερα
παλι σιωπηλη
το σωμα εχει αποτυπωθει στα ορη του Αιγαιου
Την περιτριγυριζει ηχος, σαν καπνος
ολο κυταει πανω
τα ματια της γινονται γλαροι.

ΠΡΩΗΝ ΠΙΘΗΚΙΑΣΗ

Σαπουνονερο
και πλαστικα ζωυφια
Συννεφονερο
και πεφτει απο πανω
Κατι αλλο πρεπει να πουμε
Ακομα δε στεγνωσε τα Πρωτοβροχια
κι αρχισε να βρεχει
η Ανοιξη

Το βραδυ
κι οταν ειδικα δεν ειναι κανεις να δει
τα δεντρα χορευουν
μαζευονται καπου μαζι και ξεφρενα
κ' υστερα
αυτα φτιαχνουν τα κυματα στη γη
βουνα και ποταμια χορευουν
το πρωϊ
ξανα στηνο-

νται να περασουν
να πανε στη δουλεια
οι πρωην δεινοσαυροι.
Αδηλο μελλον

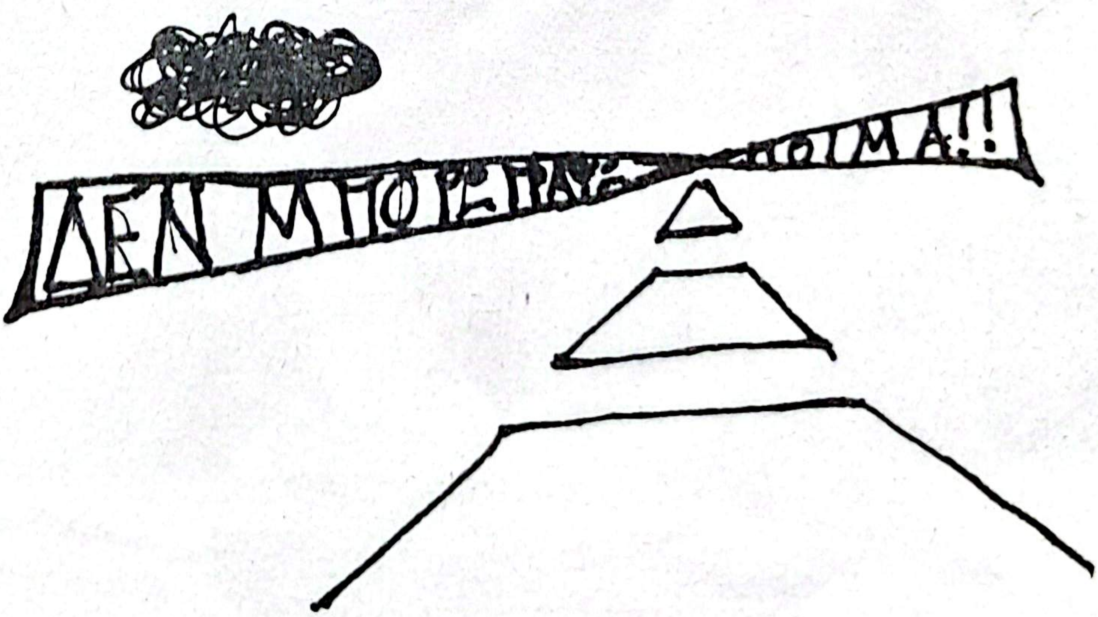
Η ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΗ

Πανω σ' ενα τρικυκλο
—εκτελουντε μεταφορε—
φορτωσε το ντιβανι
τη ντουλαπα
μπαουλα και καθρεφτες
Μι' ανασα ψυχη το καθενα
αναρροφηση
βιαστικη κι απεγνωσμενη
Εφυγε
Καποιοι ακομα τη θυμουνται
θυμουνται τα ψυχρα της
ματια κι αναλογιζονται
τι αραγε να
σημαιναν....

ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ

Εδω που ηρθες, πισω δεν εχει
Χαμενη θαλασσα
Ασπρη μεχρι τον βραχον
την κραυγη
Μακρινη προοπτικη
κατεβαινει βουνο
I mean to be free
Χρωματος Μωβ
Λαμπρα μαβια
και κιτρινη οχθη
Μπα
δεν ειναι κιτρινη
Μονοξυλο, προδρομος, στρηπ-τηζ, ψηλα τα χερια,
παροδος, μονοδρομος,
(σ.σ. μουτζουρα)

ΠΑΡΘΕΝΑ ΜΟΥ

Παρθενα μου με αιμα
Ποια αυγη με ακτινες
ξεσκιζουσες
σου ανοιγει τα ματια
Μια ομορφη μερα
μετα την αποδραση μου
Στο ξυλο της αποδρασης μου
ακουμπωντας
Το αλογο πουλι
με τα λαμπερα μαυρα πολυχρωμα φτερα
απαγγελοντας
τα μυχια μου

Ω Ποια αυγη
με πετρες γραπτες που μολις
ξυπνουν απο το φθοροκυανο
καλυμμα, Κυριακη
Ειπε η Ελευθερια, σκεπαστειτε
ειπε η Μαριανθη
θαν' ωραιο το ταξιδι
Δωσε
ειπε το κοριτσι βγαζοντας την καλτ
του
Στο σπασμενο καθρεφτη
του παλιου καιρου

ενα μισο φεγγαρι
εψαχνε τ' αλλα κομματια του.

ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ

Παρε ενα λουλουδι απο τη νυχτα
Ασπρο
Και στη θωρια μαγνητικη του φεγγαριου
Φορα το στα μαλλια, στο στηθος σου
παρε ενα λουλουδι, ασπρο στη σιωπη
και φερε το
Οι οψεις παραλλασουν
Απο τα ματια εξατμιζεται η ψυχη
Μαγνητιζεται στ' αστερια και στα σιωπηλα -σκοταδια-
Μαγεια του συναισθηματος. Τις νυχτες υπαρχω
Και καθε νυχτα αυτοκτονω
Ολα τα ωραια που δεν τολμησαμε.
Καποτε θαρθουν, στον υπνο μας, στη μοναξια
θαναι η ωρα τρομερη, ηχοι απο σημαντρα
αποπνικτικα και εξαφνα
Τιποτά δεν ποναει πιο πολυ απονα "γιατι"

παρε ενα λουλουδι απο τη νυχτα
και θαυμασε το
οσο ειναι ακομα ασπρο.

Η γάτα μας

Εμείς στο σπίτι μας έχουμε
μια γάτα
Όμως κανείς δεν την αγαπά
γιατί είναι βρώμικη
και της λείπει ένα μάτι
Εμείς της δένουμε στην
ουρά κουδούνια
κι αυτή τρέχει σαν χαζή
Σήμερα όμως τρελάθηκε
γρατσούνισε το Γιάννη
και τη μικρή
Σήμερα η γάτα μας
έγινε μαμά.

Απλωσε
εσυ επλενες τα ποδια σου
και μαζεψε αφρος, αυτος ξεχειλισε
να βγουν δεν ξερω τι αστερια
Μετα ποιο γαλανο
σαν τη ματια μου που πειραει
να βγει μεσα απ' τα ρουχα σου
διαφανο
Ανοιξε
και κει δεν ξερω τι ομορφο
εγω οπως ανεβαινα τις τονικες
χαθηκα
ποιες ευωδιες ξεπηδησε μετα το χρωμα
αλλαξαν οι στροφες
σε ξετυλιγω
μεσα απο καμπυλους χρονους
και τους αυτοσχεδιασμους.

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ ΟΙ ΧΟΝΤΡΟΙ

Τι καλοι ανθρωποι που ειναι οι χοντροι
ανοιγουν το στομα τους σαν ιπποποταμοι·
μαθαινουν ξενες γλωσσες
εχουν χρυσα δοντια
Τι καλοι οι φιλοι μας οι χοντροι
βολευονται στις καρεκλες ανετα και ας ξεχυλιζουν τα πισινα τους
που και που βγαζουν το ασπρο γοβακι τους αν τυχει
κι ειναι κοριτσια
σ' ευχαριστουν που τους ευχαριστεις
και προπαντος δεν κοιμουνται στο ταξιδι
Τι καλοι οι χοντροι στις κοιλιες τους χωραει
ο κοσμος
τ' αντερα τους σκοινια για κουνιες
γινονται προφητες
σε λιγο θα ραφτουν
κ' ολοι τους μας αγαπανε

Τον ουρανο σεντονι
πηρε γυναικα ενα
μεγαλο σιδερο να τον
σιδερωνει βαλθηκε
εβαλε στην ακρη του
Το φεγγαρι
μετρησε ολα τ᾽ αστερια
μην κουνηθει κανενα
ισωσε τις πτυχες
Βαλθηκε απο ψηλο μπαλκονι
ασπρο σεντονι να τιναζει
το φωσφορο του βραδυου
Αστα γυναικα
Το φεγγαρι τ᾽ αστερια
φευγουν μονα τους και θα
ξαναρχονται.
Ψαξε να βρεις μεσα
αυτο εσενα τα μαλλια
λαμψε τη μητρα πανω
απο την επιφανεια της νυχτας
κινηση απλωσε και στη σιωπη
Μετα, θαμαστε αστερια.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

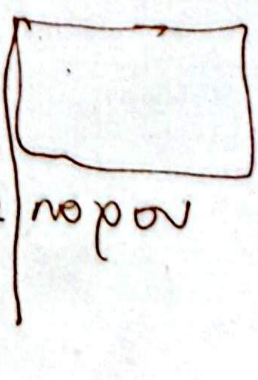
Αττικη
Το πρωι δε θαναι
θολουρα
Σκεπασμενη εικονα
Κλεισουρα, τ' αναποφευκτο της διαδρομης
Στεφανωμενο αγκαθια καθε τουβλο
κι οι ταρατσες τρεχοντας αιμα
με υποκρουση ηλεκτρικη κι αδιακοπη
ροη φυλλων
Ηταν μια διαφανεια
με μια κουβερτα που τιναζε
συνεχεια ο ουρανος
και παλι θαναι,
λευκο πουλι, γυμνο, απλωνοντας
τα γονατα του και παλι
θαναι
Τιποτα κι απ' ολα
κλεισε τα ματια σου
δε θαναι
Ολα στις υπωρειες του Υμηττου
θαναι
Σκοτεινια, ησυχασε
Το πρωι
θαναι παλι δικο μας.

Τα πουλια και τα δεντρα ειναι αυτοι και αν μου δινεις το χερι σου, δε θα να τ' αφησεις και τα ξεχνες.

Τα πουλια και τα δεντρα ειναι μαζι ανοιγουν το στομα τους και τρωνε ενωρα αυτοποτα. Εαν σου δινεις τα χειλια σου και τα.

Το ξερω οτι το φεγγαρι ειναι ωραιο και οι φυλωσιες και το σουρουπο του Ιουνιου και οι δρομοι ολο παιδια γιατι θυμαμαι και σκεφτομαι ξανα, το σουρουπο μετα τις 9 που κατεβαινω την ολοι

Σαραντεπορον

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΑΛΛΑΖΕΙ

Ο κοσμος αλλαζει
μ' ενα σου βλεμμα
με μια κουβεντα
μια χειρονομια, ενα πραγμα
ο κοσμος αλλαζει
Αλλα τι κριμα
Οπως δεν εισαι προθυμη να δωσεις
αυτο το βλεμμα,
Ο κοσμος δε θ' αλλαξει.

Αλλα για φαντασου
κι εκει που θα τον παιρναν τελικα στον Παραδεισο, να αυτος το σκαει παλι κι επιστρεφει, εκει που μια ζωη στα ιδια αδεντρα και βαλτωμενα μερη και ολο να φωναζει
για την επεκταση του σχεδιου
Παραδεισου

Μπορει. Να βαψει τον κοσμο
λιγες Στιγμες Σιωπης μας Μπορουν
Να ξεκουφανουν, κι αν μια Στιγμη
Τα Ματια πεφταν ολα στο ιδιο βλεμμα....
Η μπομπα της ειρηνης, θα σκασει
Τα ματια σου θα διασταλουν και θα ταξιδευουν
Τοσο που θα κυριεψουν πανω απο την πολη

Με πουλια Και Χρωματα
που ταξιδευουν
Θα φανω Απο την Αλλη Ακρη στην Ακρη Της
μνημης, Ανεμος θα κραταει τα μαλλια:
Εισαι πιο ομορφη απο οτι νομιζεις
εισαι πιο ομορφος απο οτι ξερεις
Μ᾽ ενα σου δακρυ μπορεις να πνιξεις ολο τον κοσμο
(και χωρις τα λογια)
πισω απ᾽ τα μαυρα
ενας μικρος σακκος αιμα μπορει
να βαψει τον κοσμο
Το φως, δε θα πεσει
μα οι δρομοι θαναι ολοι ελαφροι σαν οπτασια,
ελα τωρα
Πετα τα και περνα
Αποψε μπορουμε να ειμαστε ηρωεΣ!!

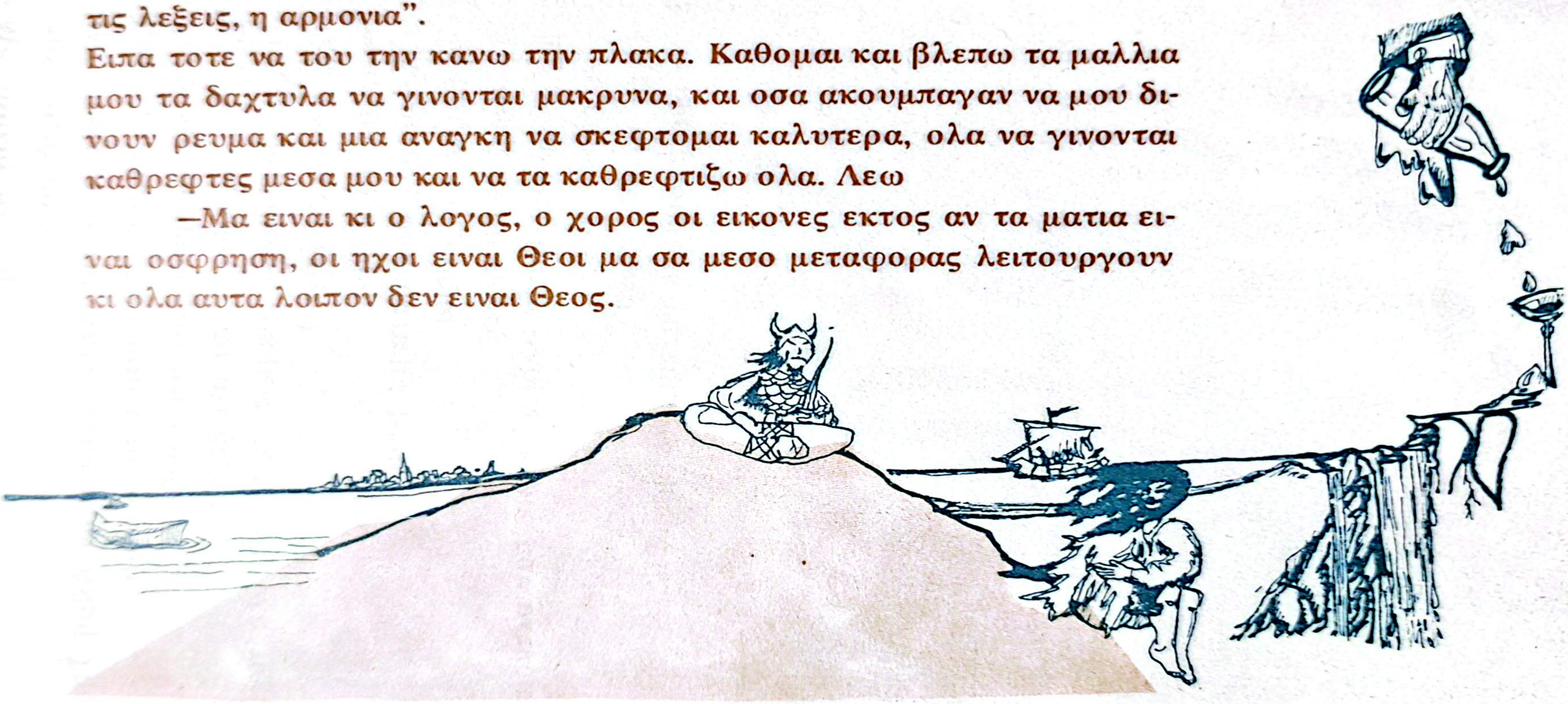

Εγω ανοιγωμουνα με το κιτρινο του απογεματος· απλωνε το δερμα μου και ξαφνικα καποιος ανθρωπος που σαν να με ηξερε απο παλια εμφανιστηκε κι αρχισε να μας λεει για Θεο.

—"Η μουσικη, απο παλια πρωτα η μουσικη, μετα ο λογος πρωτα η επαναληψη του ηχου μετα των λεξεων και των νοηματων μεσα απο τις λεξεις, η αρμονια".

Ειπα τοτε να του την κανω την πλακα. Καθομαι και βλεπω τα μαλλια μου τα δαχτυλα να γινονται μακρυνα, και οσα ακουμπαγαν να μου δινουν ρευμα και μια αναγκη να σκεφτομαι καλυτερα, ολα να γινονται καθρεφτες μεσα μου και να τα καθρεφτιζω ολα. Λεω

—Μα ειναι κι ο λογος, ο χορος οι εικονες εκτος αν τα ματια ειναι οσφρηση, οι ηχοι ειναι Θεοι μα σα μεσο μεταφορας λειτουργουν κι ολα αυτα λοιπον δεν ειναι Θεος.

Περναγαμε το δασος, σταματησα σ' ενα πυργο με 7 κονταρια κολλημενα στον τοιχο, σιδερενια μ' αλογα με χαιτες σκαλιστα και με αιχμη βελους πολυ κοφτερη. Μιλαγαμε

–Ο ανθρωπος ειναι ο θεος

–Υπαρχουν μερικοι που εχουν την τολμη και τη δυναμη και σαν αντιπροσωποι κινουνται.

–Εκτος αν ολοι οι ανθρωποι κρυβουν ενα θεο μεσα τους και καθενας προσπαθει να τον βγαλει εξω

–Ο ανθρωπος ειναι θεος, προσεχε " φωναζω " κονταρια ερχονται πανω σου.

Τ' αλλα 4 στο σωμα του που πηρε φωτια και κουλουριαστηκε.

Φυγαμε χωρις λυπη ή πονο.

Προχωρησε η σκεψη. Οι λιμνες φυγαν πισω, τα λογια πουχαμε στο δασος φυτρωναν, βλεποντας μπροστα σπαει η κρουστα, βυθιστηκα στον παγο, ετσι που γλιστρησα σα να σε ειδα καθεσαι λιγο στην επιφανεια, μ' αρεσει ετσι που εισαι η ομορφια σου η κινητικοτητα την τεταρτη σου διασταση στην εικονα σου στον παγο που με πλησιαζει, ο αλλος να μας κυτταει ψευτοκαμαρωνει τις φλογες του και τ' αλλα στολιδια, περιμενει να του δωσουν φτερουγες απο μπαμπακι, σου κλινω το ματι και του κανουμε μια πατητη εξαφανιση.

Σε λιγο θα μας παρει το καραβι να παμε παρα περα σε αλλη χωρα, τα νερα της λιμνης λιγοστεψαν, εφτασαν ως τον αστραγαλο και εψαχνα για τα παπουτσια μου: τιποτα, μου τα' κλεψαν. Ξαναμπηκα στη λιμνη.

Στο δρομο χαριζαμε τα ρουχα μας. Σουτιεν βρακι σκουφακι, φορεμα παπουτσια παντελονι.

Μπηκαμε στο πλοιο - με πανια μονο φτιαγμενο.

Ειμουνα χαρουμενη. Ουτε λεφτα ουτε τιποτα.

Κι ουτε κι ειναι αναγκη να πεινασουμε.

Θα δουλευαμε σα φουρναρηδες στην απεναντι πολιτεια.

Η ΑΛΛΗ ΣΟΦΙΑ

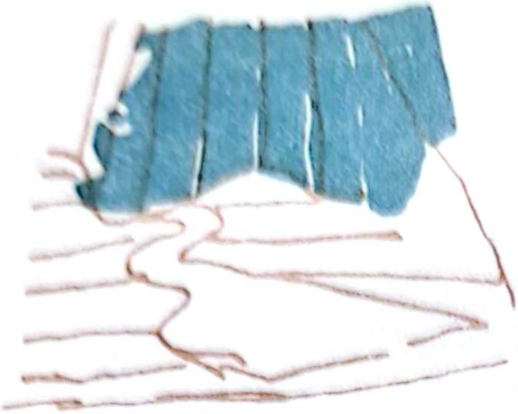
Η Σοφια βρισκεται στην αλλη οχθη
του ποταμου.
Φευγοντας, η αντανακλαση της στο νερο μας πλησιαζει.Κατω απ'τα ποδια της ενα σακκουλι τα χρονια της νεοτης,χαμω Ζηλευουν τα πουλια τα δεντρα και ψηλωνουν ολοενα.Ζηλευουν τα βουνα τη θαλασσα και βυθιζονται στο γαλαζιο.
Ζηλευει η θαλασσα τον ουρανο κι ετσι το βραδυ γεμιζει αστρα
Η Σοφια στεκεται στην αλλη οχθη του ποταμου.Η αντανακλαση της στο νερο απλωνει να πιασει τ'ακινητο σωμα μας κατω απ'το νερο στο βυθο. Αν το φτασει, τοτε τα χιονια θα πεσουν πεσουν
Οι χιονοστιβαδες θα κυλησουν,Καταστροφη θα προκυψει.Κι αν δεν το φτασει τοτε οι πετρες θα κυριαρχησουν στη μνημη μας αναμεσα απ'τους αντικατοπτρισμους και στα σκληρα φαραγγια. Θαρρω ολες οι σκεψεις των εντομων και των δεντρων τεινουν στην επωαση.Κι ολα θαρρω τεινουν στη θερινη εναστρη νυχτα

Η Σοφια παραμενει σιωπηλη.Μαλλον θαπρεπε να της μιλησω για το βυζαντινο μελος ή μια τελεια συμβιωτικη ομαδα των *Hippys.* Τωρα το τελευταιο λεωφορειο μολις προλαβαμε-τακτοποιηση πριν τις 12.Με τοσες μασκες ικανοι θα ειμαστε για αρχαιο θεατρο,παρωδια ή κατι τετοιο
Εν τω μεταξυ εχουν παρελθει δεκαδες χρονια Η αλλη οχθη του ποταμου εχει αφομοιωθει στην παχνη γιαπωνεζικου πρωινου
Με τα λευκα καμπαναρια στο βαθος
Ολα ειναι φθινοπωρινα.Η Σοφια
εχει,θαρρω,πετρωσει απο καιρο.

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Τους φιλους μας τους βλεπουμε
οταν νυχτωνει
Οι λυπες, οι χαρες, οι οψεις τους,
δικα τους
Ολοι ειναι αλλοιωτικοι
Μαζι, περναμε τι ωραια
Μοιαζει ο κοσμος μας σα να
μην ειναι ετσι οπως δειχνει
και δε θελουμε να θυμομαστε
Πως ισως οι φιλοι μας δεν υπαρχουνε
Οπως δεν υπαρχουμε και μεις
Και η ζωη ειναι αλλη.

Μια φορα και για καμποσο καιρο ηταν μια κουβερτα. Κουβερτα που-πεσε απ᾿ τον ουρανο με τα παραλλασοντας επιπεδα γαλαζια που παιζουν την πορφυρα εκει, στον τοπο μου. Και οι ανθρωποι λενε, αυτη η κουβερτα επεσε απο τον ουρανο και ανακαλυψαν οτι ο τοπος μου ηταν αδειος, τρυπιος και οι οριζοντες ηταν μια πλανη, απατη γιατι τα επιπεδα δεν τελειωναν και δεν υπηρχαν συνορα στον τοπο μου και την νυχτα τ᾿ αστερια κατεβαιναν τοσο γιατι δεν υπηρχε ατμοσφαιρα να ζελατινοπεριτυλιγει τον πλανητη παρα το διαστημα ερχονταν σε επαφη με τη γη αμεση και οι ανθρωποι ανεπνεαν στον ηλιο απο ιστορικη παρανοηση γιατι τους ειχε λειψει τοσο το γαλαζιο του οριζοντα που γι αυτους αμεσως ηταν και αερας, οξυγονουχος και στρωματα να περιζωνουν και να προστατευουν, και το ασπρο φως και αχτινες του ηλιου. Θαταν να σουλεγα ωρες και ωρες ατελειωτες για τον τοπο μου εσυ να ακους με αυτια ρανταρ, τεντωμενα γιατι οσο πιο πολλα ελεγα εβλεπα κι αλλα στον τοπο μου και θυμωμουνα τα περασμενα χρονια.

Τα χρονια που λες, ειχαν μια μυστηρια αποσταξη αφηναν καθενα τη μυρωδια του και χρωματιζαν απο μια εκταση. Ειχε φαση με τα παιδια να πηγαινουμε να τις διασχιζουμε. Γραφαμε γραμμες και σχηματα με τις πορειες μας, αυτα προβαλλονταν στον ουρανο εμεις καθομασταν ανασκελα ως το τερμα του βραδυου, τα αναλυαμε, ελειωναν στον ονειρο μας.

Η κουβερτα πρεπει να ηταν φωσφορικη, δεν την θυμομαστε δεν την εχουμε δει κανεις δεν ξερει που ειναι* εχουμε παντως εντονη την αισθηση της πτωσης της, οπως απαλα θα αγγιζει το εδαφος και οπως αλλαζουν τα τοπια ζητωντας την, η αποσταση περναει φυσωντας γιατι ανεμος δεν υπαρχει, ανεμος ειναι η αποσταση που τρεχει, ο ηχος του ου-, αυτη ειναι δικια μας ουτοπια.

Μια φορα και για καμποσο καιρο που λες επεσε μια κουβερτα. Απο τον ουρανο που πτυχωνει πανω απ᾽ τα επιπεδα του τοπου. Με τους ανθρωπους που γινονται κουκιδες που αυξαινουν. Μπορεις να τη ζητησεις να ζωγραφισεις βουνα με τα βηματα σου, οταν βρεις θα σκυψεις επανω στη κινηση της ολοκληρης κατανοησης θα αλλαξεις εκφρασεις, αυτη τοτε θα κινηθει και με μια θα απλωσει στο χωρο μεγαλωνοντας τοσο που θα ειναι ενα μαζι του, για να χαθει τοτε αμεσως ισως απο τα ματια σου. Θαταν λοιπον να σουλεγα ωρες για τον τοπο μου.

*παρ᾽ ολα αυτα ολοι κοιμομαστε επανω της·

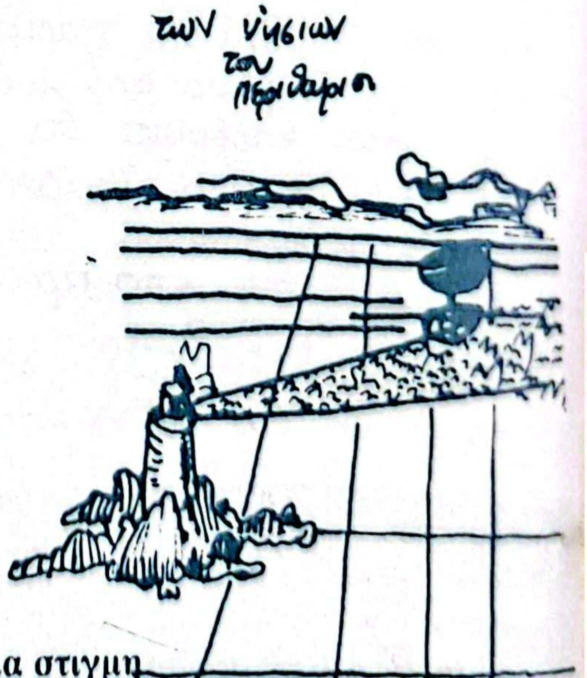
Τι νυχτα κι αυτη
Ο ιαγουαρος του σκοτους
Ο σκυλος που γαυγιζει το φεγγαρι
Τα τρωκτικα παραξενα πουλια, μαυρα
με το φαναρι
Δεν τη θελω αυτη τη νυχτα, λεω
Πετεινε, ε πετεινε
ξυπνα τη μερα που πετα,
—λευκον αποδημητικο—,
και να με κουβαλησει σ' αλλο μερος.

ΠΡΙΝ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΦΙΝΑΛΕ!

Ριξε γεφυρα στο κενο
φορα στο πετο ολες τις εικονες που κουβαλας
κι εβγα σ'ολες τις πλατειες
περνα σαν ανεμος
αυτα εδω δεν ειναι ποιηματα
κλειδωμενα σ'ενα βιβλιο
τα ποιηματα γραφουν βραδυ στους τοιχους
πεφτουν σε προκηρυξεις
ή ακουγονται σ'αποηχο απ' τ'απεναντι μπαλκονι
ψιθυριζονται πισω απ' τις κουρτινες,
τελος αλλαζουν με τα σχηματα της θαλασσας
Ελα να τα λεμε στα παρκα
επανω σε βαρελια στις λεωφορους
τελος στα καρβουνα θα ψησουμε
θα φαμε ολοι μαζι τον ποιητη
Αλλαζει η σχεση
πλεκουν ιστους απο προσωπο σε προσωπο
ενωνουν ομορφα
γεια σου Μανο, Γιωργο, και η ζετα απ' Αθηνα.
Το βιβλιο στοιχισε 7.600+6.000+12.000
και κατι ψιλα.

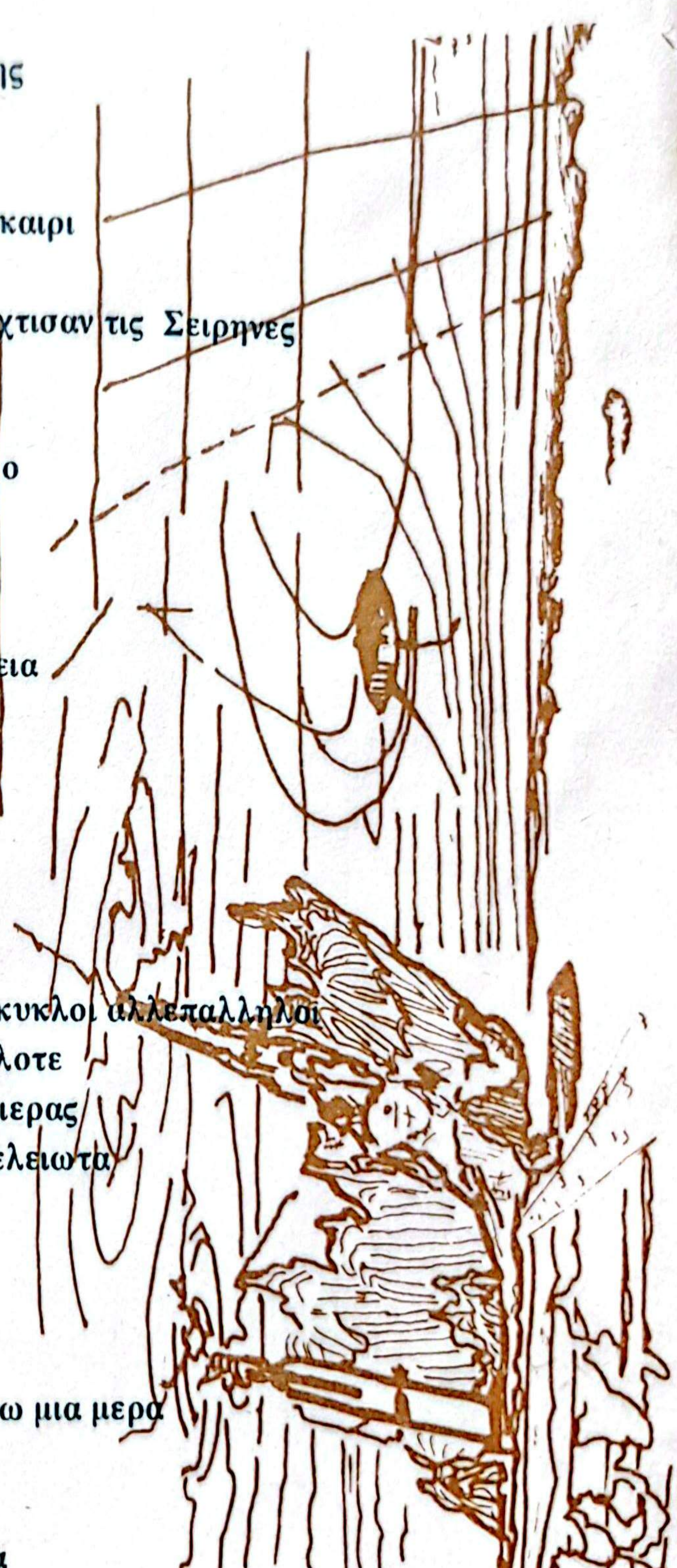

ΤΟ ΦΩΣ ή Α,ΤΙ ΜΑΚΡΥΑ ΟΙ ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΕΣ

Στη χωρα που κοιμουνται ολοι
βρεθηκαν κι αυτοι
σφιχτα κρατωντας
τη συριγγα της αληθειας
τα
τρομερα κροταλα
και τη γραφιδα
Ακομα φεραν υλη κι απ᾽αυτη
τη γη των ηφαιστειων
Δεν θελουν αυτους που δε χωνεψαν μια στιγμη
την αδυναμια τους τη δικια τους
κι εν τω μεταξυ δε θελουν να ειναι
λαμπεροι και γυαλιζουν
Τα πετεινα της γης
Και οι γρυλοι
τους φερνανε το συνθημα

τελευταια στιγμη
απο την /ώ υπεροχη μητρα της γης
Ολα μεσω των ηφαιστειων
Κι η διαφανεια των αστρων
κι ενα χωριο λιγο εξω απ᾽το καλοκαιρι
κατω απο κορυφογραμμες
και τοτε οι Φαροφυλακες καληνυχτισαν τις Σειρηνες
και απηλθαν
Γι᾽αυτες φτασαν εκει
Χρονια πλανουμενοι ανα τον κοσμο
να τις βρουν
μ᾽ενα δισακι στον ωμο
Το δισκακι στους δρομους
Αφηνοντας σπιτι δουλεια οικογενεια
Τελικα τις πετυχαν
καπου κοντα στα βραχια
Γυμνα σαν πειρασμος οπου
τα βραδυα μετα το δειλι
μαζευονται και παιζουν ταβλι
Η θαλασσα απλωνει επιπεδη
σχηματα,αλλου διαδρομοι,αλλου κυκλοι αλλεπαλληλοι
και στη μεση σκοτεινες τρυπες,αλλοτε
ορθογωνικες διασταυρωσεις σκακιερας
Πισω πολυ,βουνα ευθυγραμμα,ατελειωτα
Ενα φυλλο πρασινο στεκει ορθο
πανω στον αντικατοπτρισμο του
και δαγκανες του ηλιου
Δονωντας τον αερα
Ραγιζοντας τη θαλασσα θα πεταχτω μια μερα
Σαν παντα σακατης,
με νεους μυς και δεκανικι
Με τον λεπτο λευκο ιωνικο χιτωνα
Αιγιακος
Και κει
Θα περιμενω την ανασταση των συντροφων

Καλημερίζουμε τα πτώματα!

Αρχίζουμε αυτή τη σειρά εκδόσεων με προθέσεις θρίλερ και τίτλο: όλα εδώ πληρώνονται και με τιμή το πολύ 100 δραχμούλες. Σε κάθε προτελευταία σελίδα βιβλίου θα δημοσιεύουμε το λογαριασμό, πόσο μας στοίχισε. Ο στόχος είναι η αποδέσμευση της έκφρασης από κάθε παρεμβολές στο αυθόρμητο, τουτέστιν χρόνος-χρήμα-εξειδίκευση-εμπόρευμα. Η αιμοσταγής μας ανθρωπιστική προσπάθεια είναι ανοιχτή μέχρι χάους: «Wellcome the victims» (καλωσορίζουμε τα θύματα).

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΒΙΟ ΜΙΑ ΠΕΝΤΑΡΑ

όλα εδώ πληρώνονται!...